

Arrest

nr. 137 344 van 27 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Equatoriaal-Guinese nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Equatoriaal Guineese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Sapopo op 17 oktober 1995.

Uw moeder (A.M.) overleed in 2003 en uw vader (A.J.F.) overleed in 2008. Nadien – vanaf de leeftijd van twaalf jaar – groeide u op bij uw oom, (A.) John. John was – net zoals u en uw ouders – moslim. Uw vriend (M.) overtuigde u om christen te worden en toen u zestien jaar oud was, vertelde u tegen uw oom John dat u christen wilde worden. Dit stond hem niet aan en uw oom gaf aan dat hij u daarom zou doden. Sindsdien sloeg uw oom u wanneer u niet meeging naar de moskee. Na enkele maanden

vertrok u bij uw oom en ging u wonen bij uw vriend (M.). Gedurende één jaar woonde u bij (M.). In deze periode kwam u uw oom John enkele keren tegen op straat en hij sloeg u toen hij u zag. In 2012 verliet u Sapopo en u reisde naar Malabo, de hoofdstad van Equatoriaal Guinee. Vandaar nam u een vliegtuig naar Madrid. Van Madrid reisde u per bus naar Brussel, waar u op 16 januari 2012 een asielaanvraag U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u verdere vervolging door uw oom John vreest nadat u zich bekeerde tot het christendom, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

B. Motivering

U heeft niet aangetoond dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong een “vrees voor vervolging” of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zou lopen.

U legde voor wat betreft het conflict dat u had met uw oom John weinig coherente verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens het gehoor (dd. 4 maart 2013) door de Dienst Vreemdelingenzaken (zie neerslag van dit gehoor in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal – vraag 3.5), dat in aanwezigheid van uw voogd plaatsvond, dat uw vriend u overtuigde om christen te worden toen u zestien jaar oud was. Tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u echter tot tweemaal toe dat u ongeveer twaalf jaar was toen u christen werd en problemen met uw oom kende (gehoor CGVS, p. 4 - 7). Toen u door de dossierbehandelaar van het CGVS geconfronteerd werd met uw verklaringen bij de DVZ, gaf u aan dat u inderdaad zestien jaar was toen u christen werd (gehoor CGVS, p.7). Toen u later gevraagd werd of u tussen uw twaalf jaar (toen u bij uw oom ging wonen) en uw zestien jaar (toen u christen werd) problemen kende met uw oom, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.10). Ook betreffende het verblijf bij uw oom John legde u incoherente verklaringen af. Zo gaf u – toen u gevraagd van wanneer tot wanneer u bij uw vriend (M.) woonde – aan dat u vanaf uw twaalf bij hem was en u minstens vijf jaar bij hem was (gehoor CGVS, p.4). Toen u later gevraagd werd wanneer u bij uw oom wegging, vroeg u zich af of u moest zeggen hoe oud u toen was. Toen de dossierbehandelaar aangaf dat u het in leeftijd kon uitdrukken, gaf u aan dat u vanaf uw twaalf bij uw oom ging wonen en u minstens twee jaar bij hem woonde (gehoor CGVS, p.6-7). Bovenstaande frappante incoherenties zijn opmerkelijk, daar u aanhaalde dat u vervolgd werd door uw oom John omwille van het feit dat u christen werd en dit de oorzaak is van de geweldpleging door uw oom, de kern van uw asielrelaas.

Verder kan worden opgemerkt dat het weinig overtuigend overkomt dat u heeft nagelaten om het beweerde conflict met uw oom John op te lossen. Toen u gevraagd werd wat u deed om het probleem met uw oom John op te lossen, gaf u aan dat u er niets aan deed en u vroeg zich af wat u er aan kon doen (gehoor CGVS, p.12). Toen u daarop gevraagd werd of u bijvoorbeeld via een tussenpersoon trachtte te bemiddelen met uw oom, gaf u aan van niet en u herhaalde dat uw oom wou dat u terug moslim werd (gehoor CGVS, p.12). Toen u gevraagd werd of u ooit aan de pastoor meldde dat u geslagen werd door uw oom wegens uw religie, gaf u aan dat u het niet aan veel mensen wilde zeggen (gehoor CGVS, p.12). Toen u gevraagd werd of u het geweld van uw oom en zijn bedreigingen aan uw adres, ging aangeven bij de politie, gaf u opnieuw aan van niet en u gaf aan dat u het niet deed, omdat de politie niets zou doen, hetgeen geenszins afdoende is om te verantwoorden waarom u niet alles in het werk stelde om een oplossing te vinden in het conflict met uw oom die u met de dood bedreigde (gehoor CGVS, p.12). Het feit dat u naliet om door bemiddeling een oplossing te zoeken voor het conflict met uw oom en u geen aangifte deed bij de autoriteiten in uw land, laat andermaal toe om de geloofwaardigheid van dit conflict met uw oom en de doodsb bedreigingen die hij aan uw adres uitte te betwijfelen.

Verder gaf u aan dat u, na de eerste slagen en doodsb bedreigingen van uw oom John, nog maanden bij uw oom John bleef wonen vooraleer zijn huis te verlaten en bij uw vriend (M.) te gaan wonen (gehoor CGVS, p.11). Verder gaf u aan dat u nadien nog één jaar bij (M.) woonde voor u het land verliet en u gedurende dit jaar werkte in de bouw en u uw oom John herhaaldelijk tegenkwam. U gaf aan dat u dan tegen uw oom vertelde dat u bij uw vriend (M.) woonde (gehoor CGVS, p.11-12). Het is opmerkelijk dat u nog maanden zou zijn blijven wonen bij iemand waarvan u vreesde dat hij u ging vermoorden. Bovendien is uw bewering dat u uw oom informeerde dat u bij uw vriend woonde (en dus uw verblijfplaats aan hem onthulde), nadat u bij uw oom was vertrokken en bij uw vriend (M.) was ingetrokken (gehoor CGVS, p. 11-12), ronduit ongeloofwaardig in het licht van uw bewering dat u bang was dat uw oom u zou vermoorden.

Uit dit alles blijkt dat u niet kon overtuigen dat u uw land van oorsprong verliet omwille van uw vrees door uw oom te worden gedood omdat u zich tot het christendom bekeerde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 3 EVRM.

Inzake de aan hem verweten incoherenties, wijst hij erop dat hij nog jong is, dat hij amper scholing genoot en dat hij onder de indruk was van de ondervragingen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Verder heeft hij moeite met data en met het inschatten van tijd en scoorde hij hierop slecht bij zijn asielaanvraag.

Verzoeker vertelde slechts over zijn problemen aan M. Dit is geloofwaardig aangezien mishandelde kinderen slechts zelden aan derden vertellen over hun problemen.

Bij de vervolging moet rekening worden gehouden met verzoekers profiel. Hij was nog een kind toen hij werd geslagen en met de dood bedreigd. Een kind kan zich niet verzetten tegen een volwassene, zeker niet als het geen familie heeft die hem steunt. Het is dus niet ongeloofwaardig dat verzoeker aanvankelijk niets ondernam of niet wist hoe hij het probleem met zijn oom moest oplossen.

Verzoeker stelt dat hij geen bescherming kon vinden in zijn land en dat de politie hem niet zou helpen. Hij verwijst naar en citeert uit objectieve informatie over de werking van de politie in zijn land van herkomst. Verder is het opvallend dat er geen informatie over zijn land in het dossier te vinden is. De algemene situatie werd duidelijk niet onderzocht door verweerder.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing motiveert niet over de nood aan subsidiaire bescherming en schendt bijgevolg artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

2.2.1. De twee aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Verzoeker brengt geen documenten bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en nationaliteit, zijn asielrelaas en zijn reisweg naar België.

Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag en de aangevoerde vrees op de problemen die hij naar aanleiding van zijn bekering zou hebben gekregen met zijn oom.

Waar hij beweerde dat hij naar aanleiding van het overlijden van zijn ouders bij deze oom terecht kwam, dient echter te worden vastgesteld dat hij in dit kader frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde. Bij de DVZ verklaarde verzoeker duidelijk dat zijn vader overleed toen hij tien jaar was (hetzij in 2005-2006). Tevens stelde hij dat zijn moeder twee jaar later overleed, wanneer hij twaalf jaar was (hetzij in 2007-2008). Verder gaf hij aan: *“De broer van mijn moeder is bij ons komen wonen wanneer mijn vader stierf”* (administratief dossier, stuk 15, verklaring, nr.12-13). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat zijn moeder reeds vijf jaar voor zijn vader zou zijn overleden. Tevens beweerde hij dat zijn vader slechts overleed in 2008, wanneer hij twaalf jaar was, en stelde hij dat hij slechts toen bij zijn oom belandde (administratief dossier, stuk 5, p.4-5).

Verzoeker legde, nog los van het voorgaande, daarenboven herhaaldelijk en frappant tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn verblijf bij deze oom en over de chronologie van zijn beweerde bekering en de problemen die hij kende met zijn oom. In de vragenlijst van het CGVS gaf verzoeker aan dat hij door een vriend werd overtuigd om zich te bekeren toen hij zestien jaar was (administratief dossier, stuk 14, p.4). Bij het CGVS verklaarde hij aanvankelijk echter dat hij reeds christen werd toen hij ongeveer twaalf jaar was. Hij verklaarde dat hij dan een tijdje bij zijn vriend M. ging wonen en preciseerde, gevraagd van wanneer tot wanneer hij bij M. woonde: *“Ik was bij hem toen ik 12 jaar oud was. Ik was minstens 5 jaar bij hem. Dan kwam ik naar hier”* (administratief dossier, stuk 5, p.4). Later tijdens het gehoor stelde verzoeker dan weer dat hij twaalf jaar was toen hij bij zijn oom ging wonen en dat hij *“Minstens twee jaar”* bij zijn oom woonde. Wanneer even verder werd gevraagd op welke leeftijd hij christen werd, antwoordde verzoeker, net als eerder tijdens het gehoor bij het CGVS, desalniettemin: *“Na de dood van mijn vader. Toen ik 12 jaar oud was”*. Wanneer hij met zijn gezegden bij de DVZ werd geconfronteerd, wijzigde hij zijn verklaringen andermaal en gaf hij aan dat hij zestien jaar was toen hij christen werd (*ibid.*, p.7). Nog later, verklaarde verzoeker dat hij slechts enkele maanden bij zijn oom zou hebben verbleven. Tevens beweerde hij deze maal slechts een jaar bij M. te hebben gewoond (*ibid.*, p.11). Dit alles klemte nog des te meer daar verzoeker zelfs niet bij machte bleek om de volledige naam van M. te geven, en dit ondanks dat deze persoon hem zou hebben overtuigd om zich te bekeren en ondanks dat hij gedurende geruime tijd (een jaar, dan wel vijf jaren) bij deze persoon zou hebben verbleven (*ibid.*, p.4-5).

Verzoeker trachtte de voormelde, talrijke en manifeste tegenstrijdigheden in zijn verklaringen ten onrechte te vergoelijken. Noch zijn jeugdige leeftijd, noch zijn lage scholingsgraad, noch de stress waarmee de gehoren voor de asielinstanties gepaard zouden zijn gegaan, staan er immers aan in de weg dat van verzoeker redelijkerwijze mocht worden verwacht dat deze in staat zou zijn voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de hoger aangehaalde, belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk beweert te hebben meegemaakt, zeker nu deze de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift. Bijgevolg zou hij in staat moeten zijn om deze op een correcte en coherente wijze te situeren in de tijd.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde bekering en problemen wordt nog verder ondermijnd doordat hij erg vage verklaringen aflegde over deze bekering. Zo kon hij niet aangeven welke zaken hem, benevens naar de kerk gaan en bidden, van kleins af aan aanstonden in het christendom. Gevraagd naar de redenen waarom hij zich bekeerde, kwam hij voorts niet verder dan te stellen: *“Geen speciale redenen. Mijn vriend overtuigde me. Ik ging met hem naar de kerk. Zo ben ik bekeerd”*. Verder kon hij de naam niet verstrekken van de kerk die hij elke zondag beweerde te hebben bezocht met M. Evenmin kon hij de naam geven van de pastoor van deze kerk. Daarenboven legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk stelde hij spontaan: *“De meerderheid van mijn land is moslim. Er zijn niet veel christenen”*. Later tijdens het gehoor stelde hij, gevraagd of moslims of christenen in zijn land de meerderheid uitmaken: *“Laten we zeggen de christenen, want onze president is ook christen”* (*ibid.*, p.3, 12).

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar hierin wordt gemotiveerd: *“Verder gaf u aan dat u, na de eerste slagen en doodsb bedreigingen van uw oom John, nog maanden bij uw oom John bleef wonen vooraleer zijn huis te verlaten en bij uw vriend (M.) te gaan wonen (gehoor CGVS, p.11). Verder gaf u aan dat u nadien nog één jaar bij (M.) woonde voor u het land verliet en u gedurende dit jaar werkte in de bouw en u uw oom John herhaaldelijk tegenkwam. U gaf aan dat u dan tegen uw oom vertelde dat u bij uw vriend (M.) woonde (gehoor CGVS, p.11-12). Het is opmerkelijk dat*

u nog maanden zou zijn blijven wonen bij iemand waarvan u vreesde dat hij u ging vermoorden. Bovendien is uw bewering dat u uw oom informeerde dat u bij uw vriend woonde (en dus uw verblijfplaats aan hem onthulde), nadat u bij uw oom was vertrokken en bij uw vriend (M.) was ingetrokken (gehoor CGVS, p. 11-12), ronduit ongeloofwaardig in het licht van uw bewering dat u bang was dat uw oom u zou vermoorden."

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS